

Ladislav Kubíček

Blahoslavení plačící

Když Ježíš ve svém Horském kázání mluvil o plačících, kteří budou potěšeni, jistě neměl na mysli plačící hysterku. Když nás vyzývá „plačte s plačícími“, jistě nemá na mysli emoce, pláč citů, ale pláč lásky k bližnímu. To je něco jiného. Prožívám s bližním jeho těžkosti, soucítím s ním, bojuji s ním. Nemyslím sobecky jen na sebe. Bližní v tomto případě nemusí být pouze jednotlivec. Mým bližním v tomto slova smyslu může být třeba i celý stát, například Libanon. Mohu plakat se všemi, kdo nežijí ve svobodě. Mohu plakat s celou církví - vzpomeňme, jak Kristus plakal nad Jeruzalémem. Pod křížem pláče i Panna Maria, ale stojí, neomdlévá, nehysterčí. I tady je nám vzorem.

Blahoslavení, kdo hladoví a žízní po spravedlnosti

Ježíš v tomto výroku jistě neměl na mysli sudiče. Kolik bolavých nespravedlností je v rodinách, zde se nedá zasáhnout jinak než modlitbou. Kolik je nespravedlností mezi národy. Nevyřeší se žádnou revolucí, protože nespravedlnost je přímo uvnitř některých systémů. Pro reformátory bojující s Duchem svátým za spravedlnost druhých může být toto blahoslavenství účinnou hybnou pákou. Pokud jde o mne, nemusím se vždy hájit, mohu mlčet, přijímat pokoření a ponížení. Kolik jen sv. farář Arský vydržel pomluvy! Byl obžalován i u církevních představených. Mlčel a vyhrál. Každá pozemská urážka je u Boha zaznamenána. Žádný lidský soud není schopen posoudit spor absolutně spravedlivě, protože nikdy nezná všechny souvislosti. O mou spravedlnost se postará Bůh, jemu patří. Jde-li však o nespravedlnost vůči dráným, vůči církvi, vůči Bohu - tam jsme vázáni příkázáním lásky a povinností hájit a bojovat.

Blahoslavení pronásledovaní pro spravedlnost

Křesťan se v protivenstvích nemůže řídit heslem „jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá“. To ale neznamená, že si flegmaticky musí nechat „dělat na hlavu“. Blahoslavení nejsou pohodlní lenoši, ale ti, kteří nemlčí, bojují modlitbou a silou víry. Neprosíme za odstranění nepřátel, nýbrž za jejich obrácení. A odměna je připravena: „Radujte se a jásejte, neboť vás v nebi čeká velká odměna.“ Za co? Za hroucení? Za selhání nervů? To sotva. Čili nejen snášet křivdu jako nějaký fakír, ale radovat se a jásat jako dítě Boží, které dobře ví, že dostane víc, než když svému nepříteli vyrazí zuby a vyřídí si to s ním na fleku. Světci dokázali za nadávky a pomluvy i poděkovat. Podaří se to aspoň někdy i mně? Panna Maria

netrpěla jen na křížové cestě. Jej život nebyl takový, jak se maluje na poutových obrázcích. Příbuzní jí nadávali: „Co to máš za syna? Dělá nám ostudu.“ Co asi prožívala? Jak reagovala?

(z knihy *Na minutu s L. Kubíčkem – Zapalují?*)

Akce Zachraňme lovosické varhany

zůstává pro naši farnost stále aktuální.

Díky trvající ochotě k pomoci od pana Pavla Hrubeše pokračují aktivity na opravě varhan v našem kostele. Naplánované benefiční koncerty je nutno odložit na dobu kdy bude možné je realizovat.

Děkujeme všem, kdo opravu podpořili finančně i všem, kteří se zapojili do přípravy a realizace této akce. Podrobnější informace a způsob jak přispět najdete na internetových stránkách farnosti <https://farnostlovosice.cz/>.

Richard Rohr

Nes náš kříž

Svatý Pavel miloval svůj lid dost na to, aby od něho i dost žádal. Vedl jej k pravému zdroji síly, učil jej jak umírat, jak nést kříž – a to nikoli morbidním způsobem.

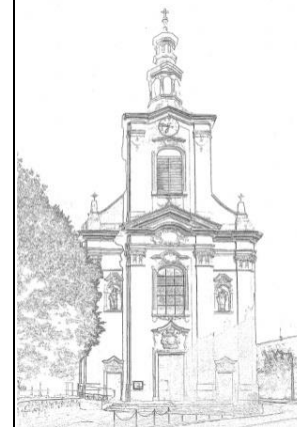
Nám, moderním křesťanům, říkali, že máme nést kříž tak, že skloníme hlavu a smíříme se s tím. Vskutku si nemyslím, že jednotlivec by měl sílu nést kříž. Myslím, že jen Tělo Kristovo může nést kříž, a proto hnutí Dvanácti stupňů bylo tak důležité. Naše západní tradice nám předložila individualistickou soukromou spásu, aniž by nám poskytla podpůrný systém, abychom v ni věřili, nebo abychom konečně viděli vzkríšenou sílu, která z ní vychází.

Vezměme příklad ženy v manželství ohroženém alkoholem nebo osamělou sestru v zařízení pro narušené ženy. Obě se mohou ptát: „Chceš po mně, abych tu jen tak stála a nechala se zničit?“ Říkám: Ne. Bůh nikdy neřekl, že byste to měli dokázat sami. Vnořte se do lásky a života společenství, které vás podpoří. Najděte a objevte duchovní rodinu Boží. Společně se potýkejte se společným zlem ve světě. S tím se též potýkáme ve skupinách Dvanácti stupňů. Abychom v tomto světě – a někdy i v této církvi – přežili, potřebujeme nějakou síť víry nebo „základní společenství“. Nepotýkáme se s individuálním zlem. Jsme v boji s propletením faktorů, s nímž je nutné se potýkat pomocí společného dobra – Těla Kristova.

(meditace pro 29. neděli v mezidobí)

Václav č. 34 (2020)

18. 10. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

29. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30
Út 17:30
St, Čt 8:00
Pá 16:30

Modlitební skupina

Út 16:30

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

DD Milešov

zámecká kaple

Pá V době karantény
nebude

- Farní kavárna na faře v době karantény **nebude**.
- Náboženství dětí bude ve čtvrtek od 14:30.
- Stále je možnost si v sakristii zakoupit kalendáře:
 - závěsný Katolický kalendář (A5) za 49 Kč
 - závěsný Rodinný plánovací kalendář (A3) za 79 Kč

David Wilkerson

Dýka a kříž

1. Do podsvětí velkoměsta II

Byli jsme v Philipsburgu skutečně šťastni. Život vesnického kazatele mi výborně vyhovoval. Skoro všichni naši farníci byli buď zemědělci, nebo horníci, poctiví, bohabojní a štedří lidé. Přinášeli nám své desátky v podobě konserv, másla, vajec, mléka nebo masa. Byli to šťastní, pracovití lidé, kterým jsme se mohli obdivovat a od kterých jsme se mohli učit.

Asi po roce našeho pobytu v Philipsburgu jsme koupili staré baseballové hřiště za městem; kdysi tam hrával Lou Gehrig. Vzpomínám si, jak jsem stál v jednom jeho rohu a prosil Pána, aby nám vystavěl kostel právě do jeho čar. A tak se to skutečně také stalo. Vedle kostela jsme postavili faru, a pokud tam Gwen byla paní, žádná havět neměla příležitost. Byl to krásný, růžový domek s pěti místnostmi a nádhernou vyhlídkou: na jedné straně hory, na druhé bílý kříž kostela.

Oba jsme v Philipsburgu hodně pracovali a měli jsme i určitý úspěch. Na Nový rok 1958 bylo v našem sboru 250 lidí, včetně malé Bonnie, naší nové dcerušky. Já sám jsem však pomalu začal ztrácet klid. Začal jsem cítit určitou duchovní nespokojenost, kterou nezahnal ani pohled na nový kostel, ani vzrůstající rozpočet, ani plné lavice. Vzpomínám si přesně na večer, kdy jsem si to uvědomil -- tak, jak si lidé pamatují určité důležité dny svého života. Bylo to 9. února 1958. Toho večera jsem se rozhodl prodat svůj televizor.

Bylo už pozdě. Gwen a děti spaly a já jsem seděl před ním a díval se na noční program. Dávali obvyklou taneční revue, kde řada děvčat, oblečených do sotva viditelných kostýmů, pochodovala na obrazovce. Připadlo mi to tenkrát najednou velice hloupě.

„Stárneš, Davide“, lekl jsem se. Ale i když jsem se snažil, nemohl jsem dostat tu ošoupanou historku z mysli - ani dívky, jejichž osud na jevišti závisí na vzrušeném zájmu každého diváka. Vstal jsem, otočil knoflíkem a díval se, jak tanečnice mizí v malé tečce uprostřed obrazovky. Odešel jsem z pokoje do své pracovny a usedl do koženého točícího křesla.

„Kolik času vlastně strávím před obrazovkou každý večer? Přinejmenším dvě hodiny.“ To mne zarazilo. „Nebylo by lepší televizor prodat a čas strávit na modlitbách?“

Byl jsem vůbec jediný z rodiny, kdo se na televizi díval. Co by se stalo, kdybych místo toho každý večer věnoval dvě hodiny Pánu? Byla to povzbuzující myšlenka: nahradit televizi modlitbou a čekat, co se bude dít. Objevily se však hned i námitky. Večer jsem unaven a potřebuji odpočinek a změnu.

Televize je přece součástí naší kultury a kazatel by měl vědět, na co se lidé dívají a o čem hovoří. Vstal jsem, zhasl, šel k oknu a díval se na hory, zalité měsíčním světlem. Pak jsem rozprostřel před Pána rouno podruhé; tentokrát mělo změnit můj život. Víím, že jsem to na Pána naložil pořádně, neboť ve skutečnosti jsem televizor pryč dát nechtěl.

„Pane Ježíši“, řekl jsem, „potřebuji Tvou pomoc, abych se v této věci mohl rozhodnout. Dám si na televizor inzerát do novin. Je-li ten nápad od Tebe, prosím Tě, pošli mi kupce. Pošli mi kupce během první hodiny - ne, za půl hodiny po tom, co se noviny objeví na ulici.“

Když jsem ráno řekl o svém rozhodnutí Gwen, nebrala to zvlášť vážně. „Za půl hodiny!“ zvolala. „Zdá se mi, že to s tou modlitbou vůbec nemyslíš doopravdy.“ Něco na tom, co řekla, bylo, ale já jsem přesto inzerát do novin dal. Když se pak u nás objevily, byla to komická scéna. Seděl jsem na pohovce, z jedné strany se na mne dívala Gwen a děti, z druhé televizor; já sám jsem pozoroval velký budík u telefonu.

Uběhlo 20 minut. „Gwen“, řekl jsem, „zdá se, že měla pravdu. Myslím, že jsem neměl...“ Telefon zazvonil.

Pomaloučku jsem zvedal sluchátko a díval se přitom na ženu.

„Vy prodáváte televizor?“ ptal se mužský hlas.

„Ano. Značka RCA, v dobrém stavu. Obrazovka 49 cm, dva roky starý.“

„Co za něj chcete?“

„Sto dolarů“, řekl jsem rychle. Neměl jsem do té chvíle ani ponětí, co bych za něj mohl chtít.

„Tak já si ho vezmu“, odpověděl muž.

„Nechcete si ho přijít prohlédnout?“

„Ne. Připravte ho. Přijdu během čtvrt hodiny a přinesu hned peníze.“

Od toho dne se můj život změnil. Každou půlnoc jsem vešel do své pracovny a místo kroucení knoflíků jsem se začal modlit. Zpočátku se mi zdálo, že se čas vleče a že jsem stále více roztěkaný. Pak jsem však součástí svého modlitebního života učinil soustavné čtení Bible. Nikdy před tím jsem nečetl Bibli soustavně, včetně veršů o tom, kdo koho zplodil. Nyní jsem poznal, jak je důležité získat rovnováhu mezi prosbami a chválami. Jak je to krásné strávit celou jednu hodinu děkováním! Život dostane docela jinou perspektivu.

A právě při jedné takové modlitební chvíli jsem vzal do ruky onen Life. Ten večer jsem se nějak nemohl soustředit. Gwen byla s dětmi u dědečka a babičky v Pittsburgu a já jsem zůstal doma sám. Přesto, že jsem se dlouho modlil a cítil Boží přítomnost, z neznámých příčin na mne doléhal tíživý smutek. Nechápal jsem, čím to je. Rozsvítil jsem a neklidně jsem chodil po pokoji...

(z knihy D. Wilkersona Dýka a kříž, Křesťanský život 2003)

Možnosti získat plnomocné odpustky pro duše v očištění už před 1. listopadem

Apoštolská penitenciárie prodloužila dovolení, na jehož základě věřící v České republice mohou obdržet plnomocné odpustky pro duše v očištění už v týdnu před Vzpomínkou na všechny věrné zemřelé.

Pokud tedy věřící z vážných důvodů nemohou navštívit hřbitovy v obvyklé době od 1. do 8. listopadu, mohou odpustky pro zemřelé získat již od 25. října do 1. listopadu. Podmínky pro získání plnomocných odpustků pro duše v očištění jsou následující:

(1) daný den přijmout eucharistii, (2) navštívit hřbitov a zbožně se pomodlit za zemřelé (3) a pomodlit se na úmysl Svatého otce; (4) v okruhu těchto dní vykonat svatou zpověď.

Modlitba ke sv. Václavu za představitele našeho státu

Svatý Václav, hlavní patron české země, k němuž se v časech temna, útlaku, a nemocí v modlitbách obracely generace našich předků. Obrátme se na něj v těchto časech i my:

Svatý Václave, prosíme i Tvou přímluvu za naši farnost, za naše město, za naši vlast, za její představitele, politiky a státníky.

Prosíme, vypros nám u Boha státníky podle tvého vzoru,

takové, kteří uznávají křesťanské hodnoty, kteří nehledí jenom na svůj prospěch.

Svatý Václave, vypros naší farnosti, městu a zemi Boží požehnání, hojnost, pokoj a mír. Amen.

Křestní mše

V sobotu 31. 10. 2020 od 14:30 se bude mimořádně konat mše svatá v našem farním kostele sv. Václava v Lovosicích.

Hlavním celebrantem bude **Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický.**

Během této mše přijme náš katechumen z rukou otce biskupa svátosti křtu, biřmování a prvního svatého přijímání.

Všichni jste srdečně zváni!